

Հովհաննես Շիրազ

Հրաշք

Երագիս մեջ դուռը զարկին
- Ո՞վ է ասի ներսից ես,
Դրսից ինչ որ պատառ մի կին
Ասաց «Մատաղ լինեմ քեզ» ...

Մի կտոր հաց ողորմացիր,
Աղբատ կին եմ, որբ, անտեր,
Ու ես իսկույն դուռը բացի՝
Հրաշք... մեռած մայրիկս էր:

Սարսափեցի, բայց գիրկն ընկա,
Մայրս ասաց, «Ես եմ, ես,
Քեզ փորձելու համար եկա,
Հո չի՛ փոխել կյանքը քեզ:

Մուրացկանի տեսքով եկա,
Որ աշխարհն էլ իմանա՝
Տե՛ղն է խիղճդ, խիղճդ որդիս,
Թե՛ մեռել է ինձ հետ նա...»

Երագիս մեջ հորս տեսա՝
Մորս նման հայտնեց,
Խինդ ու վախով գիրկը հասա,

Շիրիսից ելավ ինձ գրկեց:

Հեկեկացինք դառն ու անուշ,
Հայրս նայեց իր չորս դին,
Արագածին նայեց քնքույշ,
Ասաց՝ կապրի իմ որդին...
Բայց երբ նայեց Արարատին՝
Ինձ խեթ նայեց հայրս ծեր,
- Էլ ինչո՞վ ես դու իմ որդին,
Երբ կիսատ է տունը մեր:
Վշտից նորից մեռավ հայրս,
Ասաց՝ «որդիս, թե կուգես
Հողը թեթև լինի վրաս
Տունս կիսատ չթողնես...»

Պիտի ելնեն Մեծ Մասիսի
Աստվածամերձ գագաթին,
Որ վրեժիս հրաբուխը
Թքեն թուրքի ճակատին,
Որ տենչում է իր դարավոր
Ոխը նորից հորձանել,
Նորափետուր Երևանս
Նորից գաղտնի կործանել,
Սակայն ինչ էլ, ինչ էլ լինի,
Աստված ինքն էս չգթա,
Յոթնափողով Հայաստանի
Տունդ կիսատ չի մնա...

Իմ նորակերտ Երևան,
Լույսի շքերթ Երևան,
Անիս ավեր չթողնես
Իմ լույսի բերդ Երևան:
Ինձ էլ բերեք Մասսի ձյունից

Իմ հողերի արցունքով
Երբ կազատվի լուրն ինձ բերեք
Ոչ թմբուկով, ոչ շուքով,
Քանզի սիրտս շատ է մավշել
Արարատիս կարոտից,
Որ չմեռնեն խնդությունից
Լուրն ինձ բերեք շշուկով: